

Ján Adamus

14. nedeľa „cez rok“ – rok A

Ježiš povedal: „Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým. No, Otče, tebe sa tak páčilo. Môj Otec mi odovzdal všetko: A nik nepozná ...

Mt 11, 25- 30

Mýšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Pri čítaní novín alebo časopisov môžeme často pozorovať, že jednotlivé články sa opakujú a máme dojem, akoby si ich periodiká vzájomne preberali. Stáva sa, že otvoríme periodikum a povieme si: To som už čítal pred týždňom v inom časopise... Ten istý pocit môžeme mať aj každú nedeľu pri svätej omši pri počúvaní evanjelií. Tiež si môžeme povedať: To už poznám, dokonca by som to dokázal citovať aj spamäti... Väčšina úryvkov opisuje Ježišove zázraky alebo prikázania.

Dnešné evanjelium sa však vymyká z týchto predstáv, lebo jeho obsahom je Ježišova modlitba a rada, ktorú dáva apoštolom, a teda aj nám.

Ježišova modlitba vychádza z jeho pohľadu na tých, ktorí ho boli ochotní nasledovať a spomedzi nich si zvolil svojich najbližších spolupracovníkov. Nešiel sa radiť k slávnemu učiteľovi a rabínovi Gamalielovi, ani k Nikodémovi, ba ani k farizejom a zákonnikom, koho si vyvolil, ale vyvolil si rybárov, pastierov, roľníkov aj mýtnika a tých si vybral za najbližších spolupracovníkov. Z nich si vychoval budúcich hlásateľov evanjelia, prvého pápeža a biskupov, ktorí boli plní viery, lásky, odvahy a múdrosti.

Cirkev aj v budúcnosti postupovala podobne a nevyberala si iba z bohatých a vzdelaných, ale aj z jednoduchých, chudobných a nevzdelaných. Spomeňme „chudáčika“ Františka z Assisi a jeho obrodu Cirkvi, Katarínu Sienskú – dievča bez vzdelania, ktoré písalo listy pápežom a kráľom a uctievané ju ako učiteľku Cirkvi alebo Jána Vianneyho, patróna farárov a spovedníkov, ktorý nezískal múdrosť v školách, ale v modlitbe. Máme mnoho príkladov maličkých, ktorí sa stali veľkými v Božích očiach, ale aj v očiach veriaceho, ba dokonca aj neveriaceho ľudu. Z tohto plynie veľké poučenie, že Boh koná veľké veci skrze maličkých. Preto Ježiš povedal: Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme, že si tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich maličkým.

Druhé poučenie plynúce z dnešného evanjeliu tkvie vo vete: Nik nepozná Syna, iba Otec, ani Otca nepozná nik, iba Syn a ten, komu to Syn bude chcieť zjaviť. Táto veta sa dá vyjadriť dvomi slovami: dar viery. Katechizmus katolíckej Cirkvi v bode 1814 hovorí: Viera je božská čnosť, ktorá nám pomáha veriť v Boha a vo všetko, čo nám on povedal a zjavil a čo nám predkladá veriť svätá Cirkev, pretože On je Pravda sama. Vierou sa človek slobodne oddáva

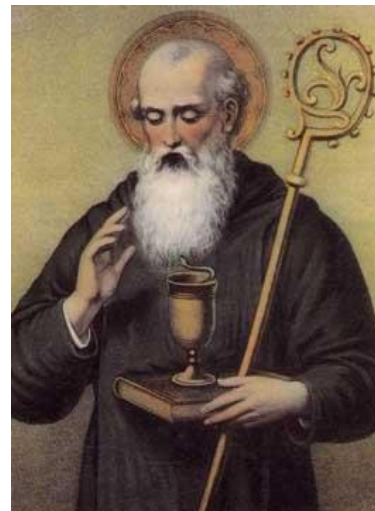
Bohu. Veriaci sa preto usiluje poznať a plniť Božiu vôľu... Poučenie pre nás plyní z toho, že tento nezaslúžený dar viery, ktorý sme dostali, máme v sebe živiť a odovzdávať ho všetkým, ktorí po ňom túžia.

Tretie poučenie je obsiahnuté vo vete: Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom. Vo svete, ktorý poznal revúch diktátorov, vo svete, v ktorom sme prežívali systém triedneho boja a nenávisť, je ticho a pokora považovaná za slabosť či dokonca zbabelosť. Tichý a pokorný človek je považovaný za nulu, ktorá nič nedokáže, mlčí, so všetkým súhlasí, o nič nebojuje, a preto aj nič nedosiahne. Keď teda Ježiš volá, aby sme sa od neho učili tichosti a pokore, mali by sme ho považovať za nulu za bezvýznamného? Keď však budeme pozorne čítať evanjeliá, všimneme si, že on dokázal plávať aj proti prúdu, odvážil sa vyhľadávať spoločnosť hriešnikov, aby im ukázal cestu k obráteniu a k spáse, nedal sa ovplyvniť rozvášneným davom, a preto odpustil žene – hriešnici, dokázal rázne jednať s pokryteckými farizejmi a zákonníkmi a povedať im: Beda! Dokázal vziať do rúk bič a vyhnať obchodníkov a kupcov z chrámu, predstavil nevinné dieťa ako vzor tým, ktorí chcú dosiahnuť spásu, prijal potupný rozsudok, kríž a ukrižovanie. Na urážky a posmech mal iba jednu odpoveď: Otče, odpusť im...

Ježiš nám ukazuje, že v tichosti a pokore je sila a odvaha poznať pravdu, hlásať ju, brániť ju a hovoriť ju. Potvrďuje to aj nedávna minulosť, kedy veci nemuseli prísť až tak ďaleko, keby kresťania päťdesiatich a sedemdesiatich rokov minulého storočia mali viac odvahy hlásiť sa k viere, chodiť do kostolov a posilať deti na náboženstvo. Potom už bolo neskoro plakať nad rozliatym mliekom, nad tým, že deti a vnúčatá sú nepokrstené a neveriace.

V dobe, kedy medzi inteligenciu bolo v móde popierať Božiu existenciu, geniálny vedec Louis Pasteur verejne prehlásil: Nakoľko som poznal Božie zjavenie, mám vieru ako bretónsky sedliak. A keby som Božie slovo poznal ešte lepšie a dôkladnejšie, mal by som vieru ako bretónska sedlička.

Pokora si vie priznať aj chyby, nelichotí bohatým, ktorí majú moc, ale skôr slúži slabým, chudobným a zastáva sa pravdy. Pokora sa nepomstí, nezazlieva, vie odpúšťať. Zapamätajme si dnešný odkaz, ktorý nám Ježiš dáva: modlite sa, proste o dar viery a učte sa pokore, aby ste našli odpočinok pre svoje duše!

Sv. Benedikt, opát

Uprostred svätých ozdobených vencom, Benedikt, skvieš sa v nebi oslávený, Pre svoje činy žiariacou si hviezdou, Blahoslavený.

Už v mladom veku bol si v čnostiach zrelý, nijaká rozkoš nemohla ťa zväbiť, pohrdnúc slávou svetskou, chcel si celý Boha osláviť.

Opúšťaš domov, rodičov, kraj rodný, prebývaš v lesoch, ale v srdci znie ti vnuknutie písať knihu, podklad vhodný pre život svätý.

Hlásal si, že nás Boží príkaz viaže, že rady Pána s láskou prijať máme; vypros nám, aby bolo miesto naše v nebeskom chráme.

Chvála buď Otcu, Synu večná, vrúcna, Svätému Duchu rovnaká buď sláva, veď z Božej priazne tebe česť i úcta všade sa vzdáva.

Amen.

Sv. Benedikta, Rch

Rodičovské skratky

Nudíš? Fajn!

(o pozitívach nudy)

Druhá situácia z čakárne u lekára: So spomínaným futbalistom sme vedeli, že to v tom nevábnom prostredí bude nadticho. V taške pripravená kniha, aj krížovka, ale ostali sme len tak sedieť. Prišla nuda a s ňou onedlho nápad: začali sme si navzájom hovoriť slovíčka odzadu a ten druhý musel zistiť, aké je to slovo. Keď máte pred sebou reklamy s krkolomnými názvami liekov či diagnóz, mozog i bránica dostávajú zabrat. Pri ďalšej návšteve lekára v čakárni môj drahý pubertiak odložil mobil do vrečka a spýtal sa: „Mami, ideme sa hrať tie slovíčka odzadu?“

Odvtedy ma pri nepríjemnej predstave nemocničného čakania povzbudzuje skúsenosť, vďaka ktorej beriem čas v čakárni ako neplánované „rande s dieťaťom“. Som vopred zvedavá, čo zábavné či nezábavné, no potrebné, si vďaka nude vymyslíme a ako môžeme z týchto spoločných nitiek prijatého požehnanja tkať hlbšie spoločné puto.

A nie je to len o nemocničnom čakaní. Je to o postoji k času - ako vnímame tento dar a ako vládžeme vnímať prítomnosť a jej príležitosti žiť naplno v súlade s Božím pozvaním.

V súvislosti s nudou som si spomenula na deti známych, ktoré boli u nás na návšteve. Po chvíľke hry prišli za nami „dospelákmi“ s dôležitou správou: „Teta, my sa nudíme!“ Pobavil ma v ich správe dôraz na tú nudu - že sa v ich ponímaní deje niečo hrozné. „Hmm, a čo s tým idete robiť?“ zapojil sa do debaty manžel. Deti prekvapene zažmurkali. Možno očakávali, že ich poľutujeme a ako prvú pomoc im ponúkne rozprávku v telke, tablet alebo „playko“. „U nás to je väčšinou tak, že keď sa niekto nudí, môžeme mu poradiť nejaký nápad, ale keď všetko odmieta, asi to bude o niečom inom... Nuda je niekedy veľmi fajn. Vznikajú z nej nové nápady, na aké by sme inak neprišli,“ uzavreli sme tému.

Vďaka nude sa u nás udomácnili kadejaké vynálezy, trate pre formuly, skryšy z matracov a plachiet, škatuľové ponorky, balkónové pikniky a nejedna sladká dobrota. V duchu sa teraz smejem pri spomienke na vystúpenie orchestra, na ktoré nás pozvali naše chvíľu predtým „unudené“ deti. Naplno zapli reprák s metalovými skladbami v orchestrálnom stvárnení (naš druhorodený hudobný nadšenec má mimoriadne pestrý vkus), sadli si na stoličky a s plnou vážnosťou v tvári hrali na fiktívnom čele, base a husliach a metalci pri tom vlasmi na pol obývačky. Keď sa do orchestra zapojil aj nadrozmerný plyšový maco, ktorým zozadu na stoličke pohybovala dcérka, bola som na gauči v křoch od smiechu. Môj manžel bol na tom podobne, no stihol skonštatovať: „Ale inak sme taká normálna rodinka!“

Káram, koľko krúžkov a organizovaných činností sa zmestí do pracovného týždňa niektorých škôlkarov mojom okolí. Aj niekoľko za sebou v jednom dni. Náplň času v duchu „zabávať, organizovať, využiť každú minútu“. O prestimulovaných deťoch existuje mnohé výskumy, ale skúsme si urobiť takú mini domácu štatistiku: koľko času z bežného dňa môže naše dieťa len tak „existovať“ bez pripomienok, že sa niekam náhlime, že nám ide autobus, že musíme niečo stihnúť, že sa teraz treba najesť, treba

urobiť toto a tamto? Koľko času mu zostáva na „vlastnú voľnú prácu“?

Koľko nerušených chvíľ môže venovať svojmu hľadaniu, objavovaniu, pozorovaniu, pýtaniu sa, snívaniu, chytaniu vetra do šatky a vychutnávaniu si jednoduchej Božej prítomnosti? Kedy má priestor začuť svoju myšlienku, všimnúť si tichý šepot toho, na ktorého obraz je stvorený? A ako sa to darí nám rodičom?

Mária Jokelová Ťuchová „Rodičovské skratky“

Zápis úmyslov sv. omši:

V utorok 11. júla po sv. omši v čase okolo 18:45 hodiny budem na fare zapisovať úmysly sv. omši na mesiac júl a august.

Svätá omša pri kaplnke sv. Anny:

O dva týždne, v nedeľu 23. júla, budeme o 10:30 hodine sláviť sv. omšu pri Kaplnke sv. Anny vo Vištuku.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za upratovanie kostola i kvetinovú výzdobu. Prosím skupinu čísla domov 421 – 456.

Sväté omše v 14. týždni cezročného obdobia (A)

10.VII. pondelok

18:00 Na úmysel

11.VII. utorok

18:00 Za ě Annu Baranovú

12.VII. streda

18:00 Svätá omša v Štefanovej

13.VII. štvrtok

18:00 Za ě Máriu Kulifajovú (1. mesiac od smrti)

14.VII. piatok

18:00 Za ě Borisa Vadoviča (1. výročie smrti)

15.VII. sobota

08:00 Na úmysel

16.VII. 15. Nedeľa cezročného obdobia (A)

08:00 Na úmysel

Lekto: Vráblová Radakovičová

11:00 Za farníkov

Lektor: Kosnáčová T. Kordošová

Liturgický kalendár

10.VII. pondelok	sv. Anatólia, panna a mučenica
11.VII. utorok	sv. Benedikta, opáta, patróna Európy, Sviatok
12.VII. streda	sv. Ján Gualbert, opát
13.VII. štvrtok	sv. Henricha, Lsp
14.VII. piatok	sv. Kamila z Lellis, kňaza, Lsp
15.VII. sobota	sv. Bonaventúru, biskupa a učiteľa Cirkvi Sp

Kniha, ktorá zapaľuje

Často sa stáva, že akoby z ničoho vznikne požiar ohromnej sily. Vzbĺkne, vyšľahne a premieňa v seba všetko, čo mu príde do cesty. Tak je to aj s Božím slovom. Je strhujúcou mocnosťou, neodolateľne príťažlivou silou. Jeden z prorokov vyznáva, že sa musel tomuto živlu poddať: „Zvádzal si ma, Pane, a ja som sa dal zviest', bol si mocnejší. ako ja a premohol si ma. Povedal som si: ‚Nebudem naňho myslieť, ani už nebudem hovoriť v jeho mene.' Ale tu mi bolo, akoby oheň blýchal v mojom srdci, uzavretý v mojich kostiach. A poddal som sa, nevládal som mu odolať. "

A predsa, oheň Božieho slova je celkom inej kvality. Učeníci z Emáuz ho zakúsili veľmi konkrétne, keď pri Ježišom vysvetľovaní Píšem pocítili, ako im horelo srdce. *Áno, Biblia sa stáva ohňom, ktorý spaľuje vnútro, od srdca sa šíri až ku kostiam a cez ne preniká celou bytosťou tak, že sa to temer nedá vydržať. A predsa je neopakovateľne lahodný. Tento oheň zapálil Ježiš, keď povedal: „Oheň som prišiel vrhnúť na zem; a čo chcem? Len aby už vzplanul!"*¹⁶ Dodnes vrhá plameň do srdca všetkých, ktorí ho ako emauzskí učeníci hľadajú v Píseme. Zvážda, rozvášňuje, zapaľuje a kto ho číta, mal by sa zo všetkých síl snažiť tento oheň vo svojom vnútri živiť i naďalej.

Aj na inom mieste Písma čítame: „Či nie je moje slovo ako oheň - hovorí Pán, a ako kladivo, ktoré drví skalu?" Biblia je skutočne ako kresadlo, ktoré, keď ho iba tak držíme, je tvrdým kameňom, ale kresaním, čiže jej počúvaním z nej vyletí iskra a vznieti plameň. Áno, Písmo je našim horiacim kríkom, ktorý horí a nezhára, ohrieva, povznáša, ale neničí. Je ohňom, ktorý dostali apoštoli v deň Turíc, ohňom plným sily Ducha Svätého.

Mnohí cirkevní otcovia videli v tomto ohni aj zvädzajúcu Božiu lásku, ktorá prýšči zo stránok Biblie i spomedzi jej riadkov. Nechať sa zapáliť Písmom je ako planúť plameňmi, o ktorých hovorí jedna z jej kníh Pieseň piesní. Konečne stretnúť Milého a nechať sa ním objať, pobožkať a bežať s ním po vrškoch i horách. Počúvať Ženíchov hlas, naučiť sa poznať srdce Boha podľa hlasu, tónu jeho slov a pripodobniť sa mu z lásky.²⁰ Vskutku, ten, kto číta Bibliu, býva zapálený týmto ohňom natoľko, že postupne si osvoji zmyšľanie a čítanie Krista, zladí svoje srdce s ním.

Kniha, ktorá zraňuje

Čo je pekné a hodnotné, nemusí byť zakaždým aj príjemné. Ani stretnutie Boha s človekom v Biblii sa nedeje vždy pokojamilovným spôsobom, bez odporu, a to aj keď sme nasmerovaní na Boha a nastavení na jeho počúvanie. Ako samostatné a jedinečné osobnosti nesieme v sebe aj odlišnosť, istý odstup, a preto žiadne naše stretnutie, ani to s Bohom, nie je bez konfliktov. Prorokmi zjedená kniha Písma bola v ich „ústach sladká ako med", ale často im „žalúdok naplnila horkosťou".

Lebo Písmo nieje len bozkom Milovaného, ale aj ostrým dvojsečným mečom, ktorý „preniká až po oddelenie duše od ducha a kĺbov od špiku a rozsudzuje myšlienky a úmysly srdca". Niekedy musí byť ako chirurgov skalpel, ktorý otvára ranu, aby ju dôkladne vyčistil. Božie slovo naozaj tne do živého, vie šokovať, rozrušiť, prevracia naše schémy, narúša naše prizemné istoty, otvára zadbenedé zákutia srdca. Nikdy však nie je mečom kata.

Keď Peter ohlasoval veľkonočnú zvesť, všetkým poslucháčom „bolest' prenikla srdce a povedali Petrovi a ostatným apoštolom: „Čo máme robiť bratia?" Jeho jasnou a jednoznačnou odpoveďou bolo: „Robte pokánie," čiže obráťte sa.²⁴ To isté sa stáva, keď čítame Písmo. Napriek tomu, že to bolí, predsa len je veľmi zdravé nechať sa ním zraniť a potom sa ním nechať do hĺbky obrátiť, meniť, viesť, a tak vstúpiť do súladu s jeho požiadavkami. Všetci sme volaní bojovať s

touto knihou tak, ako bojoval Jakub s Bohom uprostred nočnej tmy. Nechať sa ňou zraniť práve na citlivom mieste nie preto, aby sme ju obrali o jej tajomstvo, ale aby sme započuli slovo Božieho požehnaní a dostali od Pána nové meno ako on.

Daqmar Kráľová „Skús to Bibliou"

Duchovný život

Čiže máme hľadať súlad života a modlitby?

Životné situácie nemajú zničiť ani zastaviť náš duchovný život, ale máme z nich využiť to najlepšie. Vďaka nim sa dokonca môžeme v našom duchovnom živote posunúť. Katechizmus Katolíckej cirkvi v bode 2565 píše: „Modlitba je živým vzťahom Božích detí k ich nekonečne dobrému Otcovi, k jeho Synovi Ježišovi Kristovi a k Duchu Svätému." Modlitba je živý vzťah. Aj teraz, v tejto chvíli. Neustále môžeme cítiť jeho prítomnosť. Keby v tejto chvíli niekto vošiel do miestnosti, kde sa práve nachádzate, zrazu by ste evidovali jeho prítomnosť. Tento reflex alebo cit, ktorý máme v sebe keď vieme, že niekto prišiel, je vycvičený. A takisto potrebujeme vypracovať aj náš duchovný reflex, aby sme vedeli, že Boh je s nami. Tu a teraz. V našej obývačke. Všade tam, kam sa pohneme. Potrebujeme tomu uveriť a ďalej kráčať v tejto nádhere.

Dotknime sa otázky pôstu. Aký je jeho význam a akú má históriu?

Najskôr nahliadnime do histórie pôstu. V Učení dvanástich apoštolov sa hovorí, že na začiatku tretieho storočia sa odporúča jeden až dvojdňový pôst pred Veľkou nocou a dvoj až trojdňový pôst pred krstom. To boli začiatky, keď sa postilo menej a kde pôstna pomoc v duchovnom živote nebola ešte jasne zadefinovaná. Z tohto krátkeho pôstu sa postupne ustáil 40-dňový pôst, ktorý veriacim už na začiatku 4. storočia odporúča svätý Atanáž, biskup z Alexandrie, a svätý Cyril Jeruzalemský. Číslo 40 malo a stále má svoj posvätný význam. Ježiš Kristus sa 40 dní postil na púšti. Odišiel tam predtým ako začal verejne účinkovať. Takto nám dal veľmi silný príklad, aby sme aj my rozmýšľali o našej pôstnej disciplíne. Vstúpili sme už niekedy do seriózneho pôstu, keď sme si niečo odopreli, alebo pôst berieme len ako tlak zo strany Cirkvi? Pôst síce prijímame, ale kdesi vo vnútri sa búrim a nechápeme, prečo máme niečo také vykonávať. Avšak ak chceme naozaj žiť duchovný život, potrebujeme hľadať spôsoby, ktoré nás dvihnú do nových úrovní. Pôst je silným odporúčaním od samotného Pána Ježiša v tom, aby sme kráčali. On vedel, čo robí: 40 dní bol v samote s Otcem, modlil sa a telesným odopieraním pripravoval svoje telo a ducha na veľkú misiu, pre ktorú bol poslaný na zem. Ježiš začal pôstom. Bol to akoby predštart, počas ktorého si posilnil vnútro.

Prečo teda číslo 40?

Číslo 40 má symbolický význam. Pripomína nám nielen 40 dní Ježišovho pôstu na púšti, ale aj 40-dňovú potopu, keď za čias Noema voda pokrývala zem. 40 dní sa Mojžiš postil na vrchu Sinaj, 40 dní putoval prorok Eliáš k jaskyni na vrchu Horeb, keď k nemu prišiel Boh. História pôstu teda môžeme nájsť v Biblii a siaha do prvých storočí, keď boli pôstne pravidlá veľmi prísne. Dovoľovali požívanie jedla len jedenkrát denne. Okrem toho bol pôst sprísnený aj abstinenciou, úplným zdržiavaním sa požívania pokrmov z mäsa, rýb a mlieka. Na niektorých územiach takáto pôstna prax funguje dodnes. Pravidlá pre pôst v Cirkvi upravila konštitúcia v roku 1966 a odvtedy je pôst presne zadefinovaný.

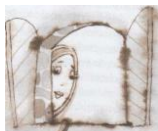
Ján Buc „Prečo ľudia veria"

Na minútku

Svätý Peter a Panna a Panna Mária

Bolo to už niekoľko dní, čo sa Pán neprešiel po raji. Jedného rána sa teda zobudil s odhodlaním ísť skontrolovať, či je tam všetko v poriadku. Na svoje veľké prekvapenie zbadal v skupinke ľudí človeka, ktorý počas svojho pozemského života neurobil nič dobré. Bol to veľký ničomník, lenivý a málo nábožný muž.

„Ako sa dostal taký človek do neba? To mi bude musieť svätý Peter vysvetliť!“ hneval sa Pán.

Pokračoval v kontrole a zistil, že medzi svätými je žena, ktorá počas svojho života popáchala všetko možné.

„Aj ona je tu?!“ zvolal ohromený. „Kto stráži vstupnú bránu do neba? Svätý Peter mi bude musieť vysvetliť aj toto!“

Ako tak chodil po raji, naďabil na ďalšie duše, ktoré by tam nečakal. Rozhodným krokom a s pohľadom, v ktorom bol prísľub búrky, zamieril k nebeskej bráne. Tam stál s kľúčmi v ruke svätý Peter.

„Ako si to plníš svoju prácu?!“ prisne sa ho opýtal Pán. „Videl som v raji duše, ktoré tu nemajú čo robiť! Čo si to za vrátnika? Vari si počas služby zaspal?“

„To veru nie! Ja vôbec nespím!“ dotknuto odvetil svätý Peter. „Strážim vchod s riadne otvorenými očami. Ide o to, že nad bránou je malé okienko a Panna Mária občas z neho spustí lano a vytiahne po ňom aj tých, ktorých som poslal preč. Preto som tu ako vrátnik vlastne zbytočný! Dávam výpoveď!“

Pánova tvár sa rozťahla do širokého úsmevu.

„Dobre, dobre,“ povedal dobrosrdečne a rukou objal Petra okolo pliec ako za starých čias, kým boli spolu na zemi. „Dobre viem, že to, čo urobí Panna Mária, je vždy správne. Ty len naďalej stráž bránu a ju necháme, nech sa stará o okienko.“

Nad našou strechou žiari hviezda ako okno. Je to Matka, ktorá nás nenechá bez pomoci.

Bruno Ferrero „V zlatej knihe života“

Zamyslenia

LEBO STE SO MNOU

Jn 15, 26 - 16, 4

Keď príde Tešiteľ, ktorého vám ja pošlem od Otca, Duch pravdy, ktorý vychádza od Otca, on o mne vydá svedectvo. Ale aj vy vydávate svedectvo, lebo ste so mnou od začiatku. Toto som vám povedal, aby ste sa nepohoršovali. Vylúčia vás zo synagóg, ba prichádza hodina, keď sa každý, kto vás zabije, bude nazdávať, že tým slúži Bohu. A budú to robiť preto, že nepoznali Otca ani mňa. A toto som vám povedal, aby ste si spomenuli, keď príde ich hodina, že som vám to hovoril. Spôčiatku som vám o tom nerozprával, lebo som bol s vami.

Uvažujme: Rozdiel medzi tým, kto robí reklamu, a tým, kto vydáva svedectvo, je zrejмый. Svedčiť môže iba niekto, kto je osobný, účastný. Pán Ježiš hovorí apoštolom, že Duch Svätý vydá svedectvo, ale aj vy vydáte, lebo ste so mnou (porov. Jn 15, 26 - 27). Apoštoli sú s ním od začiatku. Vieme, že na túto skutočnosť sa budú odvolávať pri voľbe apoštola Mateja - musí to byť niekto, kto bol s nami celý čas, keď bol s nami Ježiš (porov. Sk 1, 21).

Znovu a znovu nachádzame v evanjeliu, ako sa všetok život Kristovho kňaza uskutočňuje, naplňa a rozvíja v dôvernom osobnom vzťahu s Ježišom Kristom. On sa stále odvoláva na význam skutočnosti a požiadavky byť s ním. Napokon ani náš ľudský život nie je možný bez vzťahu. Keby sme popretáhali všetky vzťahy k Bohu, k druhým, k sebe, k prírode... nemohli by sme ľudsky žiť. Náš kňazský život nie je možný bez osobného a stáleho vzťahu ku Kristovi.

Pán Ježiš žije svoj život v osobnom vzťahu s Otcom a Duchom Svätým, z tohto vzťahu dáva. Kristov kňaz môže dávať vďaka svojmu vzťahu ku Kristovi. Môže dávať druhým svedectvo, ale aj to, čo nemá sám od seba.

Ježiš nepripravil svojim apoštolom ľahký a pohodlný život, ale vystrojil ich do života svojím Duchom, Tešiteľom a Duchom pravdy. Pripravil ich tiež na nenávisť a prevrátenosť sveta, v ktorom si ľudia budú myslieť, že aj zabíjaním slúžia Bohu.

Od svojich učeníkov Pán chce, aby sa nepohoršovali a spomenuli si, že im o tom hovoril. A hovoril im z Vlastnej skúsenosti, aby sa nenechali pomýliť a nestratili zmysel, cieľ svojho života, aby nezabudli na neho a zostali s ním.

Povzbudme sa:

Zaiste sme už sami prežili, že sme hovorili, dávali i zvládli niečo, na čo sami od seba nemáme, čo by sme vlastnými schopnosťami nikdy nedokázali. Je dôležité počúvať Ježišove slová: Lebo si so mnou.

Pýtajme sa:

Robím Pánu Ježišovi reklamu alebo o ňom svedčím? Uskutočňuje sa, naplňa a rozvíja môj kňazský život vo vzťahu k Pánovi? Myslím na zdôrazňovanú nevyhnutnosť byť s ním? Viem, že ona tvorí srdce môjho povolania a je v ňom najdôležitejšia? Som presvedčený, že môj kňazský život stojí a padá so vzťahom ku Kristovi? Bojujem, ak treba, o to, aby som bol ustavične s Pánom? Usilujem sa byť s ním vo svojej práci i počas oddychu? Vidím ťažkosti života vo svetle Ježišových slov?

Konajme:

Každodenná modlitba spytovania svedomia ma učí, aby som nachádzal Ježiša vo všetkých udalostiach a vo všetkých udalostiach bol s ním.

Modlime sa:

Pane Ježišu, neposielaš ma do ľahkého sveta, ale dávaš mi seba samého. Učíš ma prežívať svoje povolanie spolu s tebou. Chceš, aby som o tebe svedčil, ba dával teba, odovzdával tvojho Ducha. To je možné len vtedy, ak budem ustavične s tebou. Daruj mi túto milosť. Prosím, aby na príhovor tvojej Matky aj na mňa zostúpil Duch Svätý a Božia moc spôsobila, aby som bol vždy s tebou, v tebe a pre teba a stával sa darom pre všetkých.

Jozef Šuppa SJ „Ježišove otázky“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku